

да забелѣжа, че до като се бавяхъ тамъ, избѣгвахме взаимно ерѣшитѣ си съ поименованитѣ горѣ углашени лица.

Като се завърнахъ въ Букурещъ, обширно предадохъ на комитетѣ, както резултатѣ на мисията си, така и заключенията си върху начина на бжджитѣ дѣйствия на комитетѣ.

Слѣдъ нѣколко дни дойде и даскалъ Кънчо Кесариевъ въ Букурещъ, когото и представихъ на делегацията на Тайния Комитетъ. Впечатлѣніята му отъ това представление бѣха страшни. Когато излѣзохме той приплѣднѣлъ ми каза: „Бе брате! оплаши ме много тая работа, втресе се ма, краката ми още треператъ“, и човѣка имаше право. Азъ, бѣхъ пропусналъ да го предупредѣмъ за начина по който ставаше това представление. А то ставаше така:

Тримата делегати обличаха върху дрехитѣ си една мантия отъ черно мерино, дълга отъ върха на главата до земята, съ ржкави и само двѣ дупки за очитѣ и по една за носа и устата; стоятъ задъ масата прави като държатъ въ дѣсната ржка по една кама. Тая тържественностъ се изискваше за да се не знаятъ кой сж членоветѣ на комитетѣ, като чрезъ това се искаше да се внуши абсолютната тайнственностъ, представляюа грамадното число на участвуицитѣ, безъ да се познаватъ единъ други. Делегатитѣ се обрашаха къмъ представенния съ думитѣ: „Добрѣ дошелъ брате!“, слѣдъ което слагаха оржжието на масата и сѣдаха, като поканваха и въведенния и въведителя да направятъ сжщото и почваха разговора.

Около това врѣме бѣше, когато една вечеръ, ти като бѣше дошелъ отъ Плоещъ намѣри ме въ кафенето на Каракаша и ми говори за написаната отъ тебе брошура „България прѣдъ Европа“ съ желание да се прѣведе и напечата на французски языкъ, която взехъ и да разгледамъ и за първи пжтъ тогава ти съобщихъ за сжществуванieto на нашия таенъ комитетъ, тѣй сжщо и за внезапната ми идея, да се издаде тая брошура отъ неговото име, понеже тя напълно отговаря на цѣльта му. Така и стана, като влезе и ти въ числото на дѣятелнитѣ членове на тайния комитетъ.

Както знаешъ, съ прѣвода ѣ на французски се заехъ азъ, и послѣ прѣгледанъ и поправенъ моя прѣводъ отъ прѣдседателя на комитетѣ, г-на Диамандиева, едновременно се напечата българския текстъ съ французския. По сжщия начинъ стана по-сетнѣ и съ мемуара къмъ Султана. Идеята и начертанието на тоя мемоаръ бѣха дадени отъ тебе, а пълното му съставление и подобрѣние стана съ съучастието на всичкитѣ комитетски членове, и прѣвода му на французски языкъ се прѣгледа и поправи отъ французина M-r Marsilliak, редактора на Букурещкия в. „Voix de la Rumanie“.

Тогива работитѣ на комитетѣ ни взеха такъвъ обратъ и размѣрѣ, щото съ тѣхъ се заинтересува цѣлия образованъ свѣтъ, Мемоарътъ испратенъ на всичкитѣ кабинети и дипломатически лица, не-исключая и тия на Босфора, и на всичкитѣ мѣродавни вѣстници въ Европа, повечето отъ които го обнародваха, едни съ коментарии и други безъ коментарии, произведе голѣма сенсация и накара всички